

אנחנו לא יודעות מי היא, אבל יודעות ונחושות להציל את חייה

27 דצמבר 2015

לכבוד
עו"ד יואל הדר
יועמ"ש המשרד לבטחון פנים
המשרד לבטחון פנים

באמצעות אתר קשרי ממשל

שלום רב,

הנדון: תזכיר חוק כלי ירייה (כלי ירייה המשמשים לשירותי שמירה), התשע"ו-2015
הערות "האקדה על שולחן המטבח"

הרינו לפנות אליך בשם פרויקט "האקדה על שולחן המטבח", פרויקט פעולה לצמצום תפוצת נשק קל והאלימות שנובעת ממנו, לקידום צעדים מעשיים שיצמצמו את האלימות הקטלנית נגד נשים ובתוך משפחות, לחיוב תעשיית האבטחה הפרטית בישראל בדין וחשבון ובבקרה ציבורית ולהגברת הפיקוח על נשק בישראל. הפרויקט מוביל שותפות של 13 ארגוני חברה אזרחית הפועלת תחת אותו השם למען קידום אותן מטרות.

הרקע לחקיקת סעיף 10 לחוק כלי היריה ואכיפתו

1. בשנת 2008 התקיים מהלך חקיקתי חשוב נרחב ליישום המלצות ועדת בריןקר, שבין השאר המליצה על הפסקת לקיחת נשק אבטחה לבתי מאבטחים על רקע מקרי רצח של נשים, של בני משפחה ושל אחרים. המלצות הוועדה אומצו במלואן על ידי הממשלה למרות שהוגשו בשלהי האינתיפאדה השנייה, בתקופה של משבר בטחוני מתמשך.

2. בין היתר תוקן סעיף 10 לחוק כלי היריה (תיקון מס' 15), ונוספו לו ס"ק (ב) ו-ג):

(ב) בעל הרשיון המיוחד [בחברת השמירה] רשאי להרשות בתעודת הרשאה לבעל רישיון לפי סעיף קטן (ג) המועסק בשירותו כאמור בסעיף קטן (א) [מאבטח] לשאת ולהחזיק בכלי יריה שינתן לו עליו הרשיון המיוחד, ובלבד שתעודת הרשאה כאמור תוגבל לאזור שבו הוא מועסק.

(ג) רשות מוסמכת רשאית לתת לאדם רישיון לשאת ולהחזיק כלי יריה על פי תעודת הרשאה שינתן לו בעל רישיון מיוחד כאמור בסעיף קטן (ב), ובלבד שנתמלאו לגביו ההוראות האמורות בסעיף 11 ב, כשינויים המחוייבים.

3. בתמצית, סעיף 10 ג(ב) קובע שרשיון לנשיאת נשק שהוענק לצורך עבודה באבטחה יוגבל לאזור המאובטח, הנשק יופקד במקום העבודה אחרי שעות המשמרת ורק במקרים מיוחדים יינתן היתר לנשיאתו מחוץ למשמרת. הסעיף, כפי שהוצג על ידי שר הפנים דאז בכנסת, נועד לצמצם את תופעת הרצח בתוך המשפחה בנשק אבטחה אך כמובן שהשפעתו על צמצום אלימות היא רחבה יותר. למרות חשיבותו, שנים ארוכות לא נאכף הסעיף וחברות האבטחה הנפיקו היתרים לנשיאת הנשק לאחר

המשמרת כעניין שבשגרה, בין השאר כדי להימנע מעלויות החזקת ואחסנת הנשק לאחר שעות המשמרת, ומהנשיאה באחריות עליו כפי שמתבקש. בשנת 2014 מבקר המדינה קבע שאגף כלי ירייה "לא פיקח על יישומם של תיקון החוק משנת 2008 וההוראות שבחוברת ההדרכה. בפועל שומרים ומאבטחים נהגו לקחת את כלי הירייה שברשותם לביתם, וחברות השמירה לא נערכו למצב שבו יופקדו כלי הירייה בתום כל משמרת".¹

4. כתוצאה מאי אכיפת הסעיף היינו עדים להמשך וריבוי מקרי אלימות שבוצעו בעזרת נשק אבטחה נגד בנות ובני משפחה, שכנים, מכרים ובמסגרת עבירות פליליות אחרות. למעשה, רק בשנים מאז כניסת התיקון לתוקף ועד לתחילת אכיפתו נרצחו לפחות 18 נשים וגברים בביתם או בסמוך לכך באמצעות נשק שיועד לאבטחה (ר' הרשימה המצ"ב). נתון כואב זה לא כולל שימוש פלילי בנשק אבטחה מחוץ למרחב הביתי, תאונות בנשק אבטחה, התאבדויות, תקיפות חמורות שלא הסתיימו במוות, תקיפות קלות יותר ואיומים. נתון זה גם לא כולל מקרים בהם נרצח אדם בנשק אבטחה אך מקור הנשק לא פורסם.

5. בחודש אוגוסט 2013, לאחר שנה עקובה מדם בה נרצחו במרחב הפרטי לפחות 8 בני אדם על ידי מאבטחים בנשק אבטחה, נענה השר (דאז) לפניות "האקדה על שולחן המטבח" והגביל נשיאת נשק על ידי מאבטחים מחוץ לשעות העבודה באמצעות פרסום "הוראות הרשות המוסמכת לאחסון כלי ירייה ארגוניים בתום העיסוק (יולי 2013)".

6. כתוצאה ישירה מאכיפת הסעיף חלה ירידה דרמטית במספר הנרצחות והנרצחים בנשק אבטחה מחוץ לתפקיד – מזה שנתיים וחצי שהתופעה נעלמה. ודוק – לא רק שלא דווח ולו על מקרה רצח אחד בנשק אבטחה, למיטב ידיעתנו גם לא דווח על מקרה רצח של בת או בן משפחה על ידי מאבטח באמצעים אחרים. עניין זה מלמד שמקרי הרצח שקדמו לפרסום ההנחיות היו, לפחות בחלקם אם לא ברובם הגדול, בני מניעה; וכי אכיפת האיסור, צמצום היקף הנשק והגברת הפיקוח הצילו חיים במלוא מובן המילה.

7. חשוב לציין שלקראת כניסת ההוראות לתוקף נערכו חברות האבטחה ואפשרו מבחינה מעשית השארת הנשק באתר האבטחה, אפשרות שלא הייתה קיימת קודם ברוב האתרים המאובטחים. בד בבד, צומצם מספר המאבטחים נושאי הנשק, ומספר המאבטחים הבלתי חמושים הוכפל כמעט והגיע לכ-64% מכלל המאבטחים. הצמצום המהיר הצביע על כך שאכן, כפי שחשפה גם ועדת ברינקר, אלפי מאבטחים חומשו בעבר שלא לצורך.

8. בחודש נובמבר 2014, לאחר פיגוע בירושלים, החליט השר אהרונוביץ על הוראת שעה לפיה יותר למאבטחים לשאת את הנשק לביתם. הוראת השעה הוצגה כתגובה מיידית וזמנית למצב הבטחוני.

¹ מבקר המדינה, "רישוי כלי ירייה והפיקוח על אחזקתם", דוח שנתי 164 ולחשבונית שנת הכספים 2012, עמ' 396; <http://www.mevaker.gov.il/he/Reports/Pages/248.aspx>

מאז פנינו מספר פעמים לשר אהרונוביץ ולשר ארדן בבקשה שלא יאריכו את ההוראה ובכל פעם נענינו שמדובר בהוראה זמנית.

9. מדיווחים בתקשורת עלה שגם במצב כזה בחרו מאבטחים רבים להמשיך להפקיד את כלי הנשק במקום העבודה ולא לקחת אותו הביתה. המסקנה הנלמדת מכך היא שכשניתנה למאבטחים אפשרות פיזית להפקיד את הנשק, רבים העדיפו לא לקחת איתם כלי מסוכן וקטלני כל-כך לביתם. לא מיותר לציין עוד שההתנגדות להוראת השעה ולביטול הזמני של ההוראות איננה נחלתנו בלבד. כך למשל טען בדיון בוועדת הפנים ח"כ (כתוארו אז) ישראל חסון: "השכל הישר אומר שצריך לצמצם משמעותית את כלי היריה אצל מאבטחים ולהעלות את הרף אצל הנותרים." (דיון מיום 24.4.13) יו"ר ארגון חברות השמירה, מר פיני שיף, התנגד אף הוא נחרצות להוראת השעה, וטען בראיון רדיו מיום 19.11.14: "אני מתנגד ליותר מדי קנים של כלי נשק שיסתובבו במרחב הציבורי"

10. תזכיר החוק מעורר דאגה רבה כיוון שלצד הבהרה חד משמעית (ומבורכת) שנשק אבטחה אמור להיות מוגבל למטרה לשמה ניתן, הוא כולל "מסלול עוקף" אשר לאור נסיון העבר קיים חשש ממשי שיהפוך למצב הנהוג. זאת ועוד – התיקון מבקש להסמיך את "הרשות המוסמכת" להעניק פטור כאמור ולא את המשרד לבטחון הפנים ו/או המשטרה בלבד.

השפעת התזכיר על שלום הציבור בכלל ועל שלומן של נשים בפרט

11. הצורך והדרישה לשקול את השפעתו של התיקון המוצע על שלומן ובטחונן של נשים הוא חלק מהדרישה ההולכת ומתקבלת להביא בחשבון בכל פעולה שלטונית את השפעתה על נשים, המהוות מחצית מהאוכלוסיה ופגיעות ביותר לאלימות ולאפליה. שקילה של השפעת חקיקה על נשים ידועה באנגלית בשם Gender mainstreaming, פרקטיקה שמקובלת ברבות ממדינות המערב ובא"ם, ובישראל אומצה בסעיף 6 לחוק שיווי זכויות האשה הקובע כי ביחס להצעת חוק שיש לה השלכות על נשים תובא בפני ועדת הכנסת הרלוונטית חוות דעת מגדרית:

הועברה לוועדה מוועדות הכנסת (בסעיף זה – הוועדה) הצעת חוק, לרבות הצעת חוק תקציב שנתי, או הובאה לאישור הוועדה או להתייעצות עמה חקיקת משנה, אשר יש להן השלכות על השוויון בין נשים לגברים או הנוגעות לתחום מתחומי פעולתה של הרשות [למעמד האשה], תגיש הרשות לוועדה חוות דעת בדבר ההשלכות האמורות (בסעיף זה – חוות דעת מגדרית); חוות הדעת המגדרית תונח על שולחן הוועדה לקראת הדיון בעניין.

12. לאור האמור בסעיף 6, אנו עומדות על כך שהרשות למעמד האשה תגיש חוות דעת מגדרית לוועדת הכנסת שתדון בחוק, כתנאי להמשך הליכי החקיקה.

13. השאלה המגדרית רלוונטית מאין כמותה לפיקוח על כלי ירי בכלל ונשק אבטחה בפרט. ראשית, בהתאם לנתונים שמסר המשרד לבטחון פנים לח"מ, החלוקה אצל מאבטחים נושאי נשק חד משמעית – בשנת 2012 היו 93-94% מאבטחים חמושים לעומת 6-7% מאבטחות חמושות בלבד. הווה אומר שגם בתחום האבטחה, כמו בהקשרים אחרים, גברים מהווים רוב עצום מבין נושאי הנשק ומבין אלה שעושים בו שימוש.

14. שנית, ההשפעות של נשק קל על נשים ייחודיות ושונות מהשלכותיהן על גברים. בכל העולם האיום העיקרי על נשים הוא מצד בני זוג ובני משפחה במרחב הביתי בעוד שהאיום העיקרי על גברים הוא מצד מכרים במרחב הציבורי. נשים מהוות רוב משמעותי מבין קורבנות האלימות בתוך משפחות, ומחקרים מצביעים על עליה ברורה בסיכויים של אשה להירצח במרחב שיש בו נגישות לנשק קל. מחקרים נוספים מעידים על עליות באלימות נגד נשים בתקופות ובאזורים שמתרחש בהם קונפליקט אלים, כולל גם באלימות של בני זוג ובני משפחה כלפי בנות משפחתם.

15. מחקר מקיף על רצח נשים ב-25 מדינות מפותחות מצא קשר מובהק בין זמינות כלי ירייה לבין תדירות רציחתן של נשים. בדרום אפריקה נמצא, בסוף שנות התשעים, שנשים רבות יותר נרצחו בהקשר משפחתי מאשר ברחובות או בידי פורצים. בקנדה, בשנת 2005, 85% מכלל הנשים שנרצחו, נרצחו בידי בן זוגן. בארה"ב, בעשור שבין 1990 ל-2000 נמצא ש-71% ממעשי הרצח של נשים בידי בני זוגן בוצעו בכלי ירייה. במחקר אמריקאי אחר נמצא כי 74% מכלל הנשים שנרצחו, נרצחו בבית. על כל אשה שנרצחה בארה"ב בידי אדם זר, ארבע נשים נרצחו בידי בן זוג או אדם קרוב. במחקר קודם משנת 1992 נמצא שהשימוש בכלי ירייה לעומת אמצעי אחר, בתקיפות בתוך המשפחה, מעלה פי 12 את הסיכון למוות כתוצאה מהתקיפה. במקביל קיים גוף ידע נרחב בעולם אודות המגמות ההפוכות. כך לדוגמא, בארה"ב נמצאו ירידות מובהקות בהיקף רצח נשים במדינות בהן נחקקו חוקים שאוסרים על אדם שהוצא נגדו צו הרחקה או שהורשע באלימות במשפחה להחזיק נשק, ו/או חוקים המתירים החרמה מיידית של כלי ירייה בבית שהייתה בו אלימות.

16. כפי שכתבו החוקרים וונדי קוקיה וג'יימס קירנס: "הנתונים מעידים כי בעוד שאלימות נגד נשים היא תופעה מושרשת, תדירות מקרי המוות עולה בהקשר של נשק קל נפוץ, שכן כלי ירייה מגבירים את הסיכויים למוות באירוע אלים". נתונים אלה תואמים גם את ההגיון הפשוט – ברי כי זמינות ונגישות של כלי יריי עולות לדרדר בתוך שניות ספורות מריבה, ולו אלימה, לקטלנית.

17. רשויות הרווחה בישראל מודעות אף הן למשמעות המניעתית שבהוצאת כלי ירייה מבית שיש בו אלימות מתוך הבנה שכלי ירייה בבית הוא גורם סיכון משמעותי להחמרת אלימות משפחה שעלולה להתדרדר לרצח. השאלון המשמש עובדות רווחה בקליטת אשה או זוג לתהליך טיפול באלימות במשפחה כולל שאלה מפורשת על אחזקת כלי ירייה בבית. הלכה למעשה, בשיחות שערכנו עם עובדות רווחה עלה שברוב המקרים בירור כאמור לא מביא לפעולה, מתוך חשש של עובדת הרווחה ו/או בת הזוג להתמודד עם בעל הנשק בהעדר מנגנון פיקוח פשוט, כמו גם (במקרה של מאבטחים ואחרים נושאי נשק לפרנסתם) חשש מפגיעה מיידית בכלכלת הבית. אכיפת הסעיף מנעה את הדילמה הקשה ואפשרה לבני ביתם של מאבטחים לחיות בסביבה ללא איום תמידי, ומבלי שתפגע פרנסתם.

18. זאת ועוד – מנגנוני הפיקוח על כלי היריה בבתי כמעט ואינם קיימים. כך לדוגמא, לפני כעשור מצא מבקר המדינה כי לפחות 4,870 צוויים של בית המשפט להגנה מפני אלימות במשפחה (46% מכלל צווי ההגנה שהוצאו בתקופה הנדונה) לא דווחו לאחראי על רישוי כלי ירייה האמור לוודא שלילה של

כלי ירייה בהתאם לצווים, בניגוד מפורש לתיקון החוק בשנת 2000. ניתן לשער שמאות או אלפי גברים שהורחקו מביתם בצו הגנה המשיכו להחזיק, ללא הפרעה, בכלי ירייה.

19. בעוד שהמשמעות הפוגענית של החזקת נשק אבטחה בבית ברורה, קיים סימן שאלה ממשי מעל ההשערה המופיעה בדברי ההסבר לתזכיר החוק ולפיה "נשיאת כלי ירייה על ידי מאבטחים מיומנים, גם מעבר לשעות העבודה, עשויה לתרום להתמודדות עם פעילות חבלנית עוינת, לסייע בכך לכוחות הביטחון, ולהרחיב את תרומתו של השומר לציבור". בניגוד בולט למדינות אחרות, בישראל קיימת כמות גדולה ביותר של נושאי נשק מטעם רשויות המדינה, חיילים, שוטרים ואנשי מג"ב כמו גם מאבטחים המצויידים בנשק נושאים אותו בעת תפקידם. במציאות כזו, לא ברור עד כמה נחוצה או משמעותית התרומה הנוספת של כלי נשק המוחזקים בידי מאבטחים **מעבר לשעות העבודה ובביתם, בנוכחות בני משפחה שעלולים להימצא בסכנה עקב כך.**

20. מבדיקה מדגמית שערך "האקדח על שולחן המטבח" ביחס לתגובות לתקיפות יחידים מתחילת אירועי הטרור האחרונים, עולה שבתקופה שבין 7.10.15-31.10.15 מאבטחים בתפקיד היו מיעוט קטן מבין כוחות הביטחון והאזרחים שהשתמשו בכלי ירייה כדי לעצור אירוע טרור לאומני או אירוע שנחשד כאירוע טרור. מאבטחים ירו על מנת לעצור אירוע לכל היותר ב-6 אירועים מתוך 55 בסך הכל, כשברוב המקרים של המקרים הגיבו לאירוע מחזיקי נשק מיומנים יותר כגון חיילים ושוטרים. בכל המקרים היו אלו מאבטחים בתפקיד אשר ממילא נושאים נשק גם על פי המצב החוקי הקיים. באף מקרה לא פעל מאבטח מחוץ לשעות העבודה למרות שגם היום על פי הוראת השעה מותרת נשיאת נשק של מאבטחים מחוץ לשעות העבודה. זאת ועוד, בשניים מתוך שישה המקרים הללו של ירי מאבטחים, הירי היה שגוי (אחד מהם הסתיים במוות), ומקרה שלישי היה שגוי בסבירות גבוהה. במילים אחרות – בתקופה שנבחנה **מאבטחים בתפקיד היו מעורבים רק בכ-10% ממקרי הירי שנועדו לעצור אירוע שנחזה כאירוע טרור לאומני, ובשליש עד חצי מהמקרים – ירו בשגגה; מאבטחים לאחר המשמרת לא היו מעורבים באף לא מקרה אחד כזה.**

21. אנו ממשיכות לנהל בדיקה דומה לגבי אירועי הירי שנעשו לאחר חודש אוקטובר, ונשמח להביא בפניכם נתונים נוספים בהמשך הדיונים אודות הצעת החוק ככל שהמטרה או מי מבין רשויות המדינה לא יפלו ויציגו נתונים בעניין זה מטעמם. בהקשר זה נציין שאם עד כה לא נאסף ופולח מידע כאמור באופן רשמי על ידי רשויות המדינה, הרי שחיוני לעשות כן כחלק מבניית תשתית עובדתית רלוונטית ומקיפה הנדרשת לעמוד בבסיס כל פעולה של רשות ציבורית.

22. על רקע המתואר לעיל עמדנו הנחרצת היא שאין בתיקון החוק המוצע תרומה משמעותית לביטחון אזרחי ישראל, אם בכלל, ולעומת זאת יש בה כדי לפגוע משמעותית בבטחונם של הקרובים והקרובות לאנשי האבטחה. יש לחזק את ההגנה על הציבור מפני נשק האבטחה ולהגביר את האכיפה ולא לכרסם בה.

תזכיר כלי ירייה (כלי ירייה המשמשים לשירותי שמירה), התשע"ו-2015

23. בפתח הדברים, ברצוננו לברך על תיקון סעיף 10ג(ב) כך שיובהר באופן חד משמעי שנשק האבטחה מיועד אך ורק "למקום ולמועד בו מבוצעת השמירה בפועל" בהתאם לפרשנות כיום, לכוונת המחוקק ולתכלית החקיקה.

24. באשר לתיקון 17, שכמזוין בדברי ההסבר הביא לדרישת אישור פסיכולוגי בדבר כשירות נפשית בטרם הענקת רשיון לנשיאת נשק למאבטחים, עמדתנו – אותה הבענו גם בעבר – שתיקון זה הוא בבחינת חיזוק תחושת הבטחון ולא חיזוק הבטחון עצמו וזאת מכמה טעמים: הקושי הממשי בהערכת מסוכנות בכלל, ועל ידי פסיכולוג שלא מכיר את האדם בפרט; העובדה שרבים ממקרי הרצח בנשק אבטחה נערכו בעידנא דריתחא על ידי "אדם מן היישוב" ולא באופן מתוכנן (ויעידו על כך מקרי ההתאבדות שנלווים פעמים רבות, רבות מדי, למקרי רצח, ר' הרשימה המצ"ב); העובדה שהסכנה מנגישות הנשק נובעת גם מתאונות לא מכוונות והעובדה שלעתים היורה הוא לא מי שהחזיק את הנשק ברשיון אלא אדם קרוב שעשה בו שימוש. כיוון שכך אנו סבורות שדרישה זו לא מהווה גורם מאזן שמאפשר את השבת הפרקטיקה הפסולה של אחסנת נשק אבטחה בבתיים.

25. לעניין הוספת ס"ק(ד), עמדתנו החד משמעית היא **שיש לבטל את הוספתו**. הענקת הרשות לרשות המוסמכת (דהיינו - השר ופקיד רישוי אגף רישוי כלי ירייה במשרד לבטחון פנים) לקבוע הוראות לנשיאת כלי ירייה "שלא בעת ביצוע השמירה בפועל ומחוץ למקום בו מבוצעת השמירה" משמעה השבת הגלגל לאחור, וביטול ההישג המרשים ומציל החיים שנבע מאכיפת סעיף 10ג(ב).

26. מבקר המדינה (2014) הצביע על ליקויים מבניים רבים במערך הפיקוח על חברות האבטחה כולו.² מצב זה מחמיר מאוד את הסיכון שגלום במתן שיקול דעת גורף לקבוע הוראות לנשיאת נשק כפי שמוצע.

27. ודוק - גם בתקופה שבין 2008 לקיץ 2013 איפשרו הוראות המשטרה לחברות האבטחה לנפק אישורים מיוחדים לנשיאת נשק ("אישורי כוננות") מטעמים מיוחדים, בדומה ללשון ס"ק(ד) המוצע. בפועל, כידוע היטב, ניתנו אישורי הכוננות כעניין שבשגרה. ס"ק(ד) המוצע לא כולל כל פיקוח על קביעת ההוראות לנשיאת כלי הירי מחוץ למשמרת, ונוכח המשמעות הכלכלית האדירה הכרוכה בכך קיימת סכנה ממשית ששוב יהפוך החריג לשגור. נחזור ונדגיש – הציבור שעל שלומו ועל בטחונו יש לשמור כולל גם את בנות ובני המשפחה של המאבטחים החמושים, וגם מפני פגיעה על רקע אישי ומשפחתי ולא רק מפני טרור לאומני.

28. כפי שפירטנו לעיל, ההגנה על הציבור בישראל מפני מעשי טרור וסכנות דומות מבוצעת כבר כיום על ידי שוטרים, חיילים ושוטרי מג"ב. בנוסף קיימים אנשי כוחות ביטחון אחרים הנושאים נשק, כגון סוהרי שב"ס, כמו גם מאבטחים הפועלים במסגרת תפקידם ובעת השמירה, בעלי רשיון אישי

² מבקר המדינה, "רישוי כלי ירייה והפיקוח על אחזקתם", דוח שנתי 164 ולחשבונית שנת הכספים 2012, עמ' 395-400; <http://www.mevaker.gov.il/he/Reports/Pages/248.aspx>

לנשיאת נשק (מספרם של האחרונים בשנת 2014 עמד על 145,000), ועוד למעלה מ-26,000 אנשים הם בעלי רישיון לנשיאת נשק ארגוני בארגונים אזרחיים שמאבטחים את עצמם. במצב כזה אין צורך אמיתי בתיקון החוק והסרונותיו עולים על יתרונותיו.

29. בעקבות אירועי הטרור האחרונים שונו גם התבחינים למתן רישיון נשק אישי (פעולה שלעמדתנו גם היא לא הייתה נחוצה ולכל הפחות היה ראוי להגביל את הרשיונות החדשים לתקופת זמן מצומצמת באופן חריג). גם בכך פעל המשרד לבטחון פנים להעלות את כמויות הנשק המצויות בידי אזרחי ישראל וגם כך נפגע כבר ביטחונם של בני המשפחה והקרובים לאותם בעלי רישיון נשק.

30. מתן הוראה של הרשות המוסמכת למאבטחים לשאת את הנשק הביתה לאחר התפקיד מהווה התנערות מאחריות לגורלם של בני משפחות תעשיית האבטחה, ובפרט של נשים הסובלות מאלימות מצד בני זוגן. התוצאות עלולות להיות קשות, ומות אשה מידי בן זוגה אינו חמור פחות ממותה בשל התקפת מפגע בודד. יש לקחת בחשבון את המספר הגדול של אנשים שההוראה תשפיע עליהם. בשנת 2013, עוד לפני ההתפרצות האלימה הנוכחית של הקונפליקט היהודי-פלסטיני, תעשיית האבטחה העסיקה כ-40,000 בעלי רישיון לנשיאת נשק. גודל משפחה ממוצעת בישראל הוא כ-3.7 נפשות כך שבאומדן זהיר, מתן הוראה זו מציב סיכון ישיר לקרוב ל-150,000 בנות ובני אדם (כולל המאבטחים עצמם).

31. מבין האוכלוסיות הרבות הנושאות נשק בישראל מאבטחים עוברים את תקופת האימון וההכשרה הקצרה ביותר, שאינם מכשירה אותם להתמודדות המורכבת של נשיאת נשק מעבר לתפקידם אלא רק במסגרת התפקיד. הרשות המוסמכת על פי חוק כלי ירייה אינה מעורבת בהכשרתם ואינה אחראית לכך בפועל. כך יוצא שהרשות המוסמכת "מגייסת" להגנה על הציבור קבוצה גדולה של אנשים שהיא אינה אחראית באופן ישיר על טיב הכשרתם ופעולתם. עולים גם ספקות מטרידים ביחד לאחריות המשפטית למקרה של נזק או פגיעה מכוונת – מי יהיה האחראי משפטית על חימושו מחוץ לשעות העבודה של מאבטח שניתן היה לצפות כי יפגע בבני משפחתו מכל סיבה שהיא, הרשות המוסמכת או חברת האבטחה? בידי הרשות המוסמכת אין כל כלים לפקח על עשרות אלפי האנשים שיחומשו בהוראתה מחוץ לשעות העבודה.

32. מכל הסיבות האמורות, אנו מתנגדות לתיקון החוק המוצע.

בכבוד רב ובברכה,

רלה מזלי, עו"ד סמדר בן נתן, עו"ד גלית לובצקי

בשם "האקדח על שולחן המטבח"

העתקים:

ח"כ דוד אמסלם, יו"ר ועדת הפנים והגנת הסביבה בפקס שמספרו 02-6753198

ח"כ עאידה תומא-סלימאן, יו"ר הוועדה לקידום מעמד האשה בפקס שמספרו 02-6408946

גב' ורד סוויד הרשות לקידום מעמד האשה, משרד ראש הממשלה, בדוא"ל vereds@pmo.gov.il

קורבנות נשק אבטחה מחוץ למסגרת העבודה (החל משנת 2002)

נשים שנרצחו ונהרגו				
מס'	שנה	שם	גיל	
1	2002	אסתר פייגנבאום	55	
2	2003	אילנה לוי	44	
3		ליאורה בקשי		
4		טייקו-קרן היילו	26	
5		אנה (אילנה) דשקביץ	29	
6	2004	וארקאנש (טגין) אבוהיי	52	
7		שלי מיכאלוב	33	
8	2005	זרו וובלום	24	
9	2006	גלינה פלאדייב	54	
10	2008	גינדה דבויקין	89	
11		בלה ליטרובניקוב	53	
12	2010	תמר לב	32	
13	2011	אביבה (אבבה) מקש ג'מבר	45	
14	2012 (6.8)	אשה (חברה של מאבטח)	24	
15	2012	גלינה בגץ	30	
16	2013 (מרץ)	אשה מראש העין	43	
17	2013 (אפריל)	אשה מאשקלון		עובדת זרה בסביבות גיל ארבעים
18	2013 (יולי)	ימית ז'ורנו	26	
גברים שנרצחו ונהרגו				
19	2004	טסמה מולגטה		
20		גדעון אבוהיי		
21		אריאל פרמוט		
22	2006	יעקב פרדגיב		
23	2007	עובד חברת שמירה		הארץ, 25.6.2007; בידי עמית לעבודה; מקור הנשק בחקירה; י-ם
24		עובד חברת שמירה		
25	2008	בוריס ליטרובניקוב	54	
26		ולרי גיטלמן		
27	2009	ששון ביטון		
28	2010	ויקטור שברדין		
29		ארנסטו מנדוזה		
30	2011	דוד שקרגי		
31	2012	רוסלאן סחרוב		
32	2013	יוסף דב	52	
33	2013 (יולי)	נתן ז'ורנו	56	
התאבדו				
	2003	גדי פרץ		גבר, אחרי הרצח
		אהרן בקשי		גבר, אחרי הרצח
	2005	אלאמו אסייסא		גבר, אחרי הרצח
	2006	סרגיי גלאדקוב		גבר, אחרי הרצח
	2009	מאיר זמיר		גבר, אחרי הרצח
	2010	צעירה מקריית אתא	21	השאיירה מכתב התאבדות
	2011	משה ג'מבר		גבר, אחרי הרצח
	מאי 2011	ג'		גבר, לוקה בנפשו
	מאי 2013	צעיר ירושלמי	25	התאבד בעזרת נשק אבטחה של אחיו
	2013	דב תגר	42	גבר, אחרי הרצח